

[Bernhard Baunsgaard]

tefælle, der har været udsat for vold. Det vil jeg da godt overveje.

Jeg har allerede sagt om punkt 5, som drejer sig om advokaten for et voldtægtsoffer, at jeg mener ikke, det er rimeligt, at voldtægtsofferets advokat bliver anklager nr. 2. Det kan jeg ikke gå med til. Men jeg vil gerne sikre mig en anden ting. Jeg er enig med SF i, at ordningen ikke fungerer godt nok. Men det, som jeg tror er det værste i øjeblikket, er, at man ikke har pålagt domstolen at træffe aftale med offerets advokat – på samme måde som der skal træffes aftale med tiltaltes advokat – om, hvornår retsmøderne skal finde sted. Jeg vil gerne direkte spørge justitsministeren, om han vil overveje dette i forbindelse med det, han planlægger med hensyn til styrkelse af offerets stilling.

Men som sagt, den baggrund, man har haft, da man udarbejdede forslaget, deler jeg helt ud, og jeg håber, at vi hurtigt kan få gennemført ændringer til gavn for ofre i al almindelighed og specielt da for de ofre, der her er nævnt.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, det er godt, at SF med dette forslag giver anledning til en debat netop forud for den udvalgsbehandling. Jeg synes bestemt ikke, at forslaget er overflødiggjort af udvalgets nedsættelse – helt bortset fra at det altså var fremsat inden. Jeg har sagt masser af gange, at når vi laver udvalgsbehandling og lovforberedelse, burde der være en debat i folketinget først, så udvalgene ved lidt om, hvad folketinget mener, så vi ikke kommer i fremmedlovudvalgets situation, at de kommer med noget, der er helt skævt i forhold til ønskerne herinde.

Jeg beklager kun, at debatten nok bliver for kort med de regler, vi har, til at den virkelig kan være informativ for udvalget, men det giver dog nogle retningslinjer, at vi nu får denne lejlighed til at udtale os. Det meget nuancerede indlæg, fru Lis Møller kom med, og som jeg i alt væsentligt er enig i, må være et af eksemplerne på, at det er godt med en debat forud for det udvalgsarbejde.

Hvis jeg må supplere fru Lis Møller på et enkelt punkt, vil jeg sige, at man ved også, at der er en sammenhæng mellem det at blive voldsmand og det at have fået tæv som barn. Det synes jeg højrefløjten burde tænke på,

når de behandler vores forslag om at afskaffe revselsesretten. Der er en sammenhæng mellem det at være voldsmand som voksen og det at have fået tæv som barn.

Vi har sympati for hensigterne i det, SF lægger frem her. Om de konkrete punkter vil jeg godt sige følgende:

Punkt 1 synes jeg nok er lidt mærkeligt. Man ændrer overskriften, men indholdet af straffelovens kapitel 24 er jo stadig væk ikke bare kønsfrihed, men faktisk kønssædelighed. Når man ikke ændrer indholdet, synes vi egentlig, det er noget pjat at gå hen og ændre overskriften. Straffelovens kapitel 24 er stadig væk fuld af fordomme, der kører på kønssædelighed og ikke har spor med kønsfrihed at gøre. Jeg synes ikke, det klæder SF at lave sådan en sminkning af en gammeldags og moralsk beskrivelse i det kapitel i straffeloven.

Punkt 2 har vi jo set før. Da var det hr. Bernhard Baunsgaard, der fremsatte det på Joan-Søstrenes foranledning. Dengang var vi fra VS de eneste, der gjorde opmærksom på, at man måtte sikre sig, at tiltalte fik kendskab til vidneudsagnene. Det stod der ikke i hr. Bernhard Baunsgaards forslag. Det var der ingen andre der var opmærksom på. Jeg er glad for, at det nu er kommet med i SFs forslag. Så kan vi tilslutte os det, for det er klart, at konfrontationen direkte i de sager kan være yderst belastende. Det synes jeg i øvrigt også SF skulle have tænkt på, da de fik afskaffet nævningebehandlingen og nu har givet anledning til, at man kan blive slæbt i retten i den samme sag to gange med disse belastende konfrontationer.

Punkterne 3 og 4 har jeg nogle af de samme betæneligheder som hr. Bernhard Baunsgaard ved, men det er klart, at f.eks. i små provinsbyer er det ikke nok at give navneforbud. Der ved alle, hvem det drejer sig om, og det kan være yderst belastende for offeret. Derfor er vi nødt til at se på det. Jeg vil dog godt understrege, at vores baggrund for at se på det ikke er et ønske om censur. Vi synes også, at dele af pressens snagen i disse sager er usmagelig, men vi tror ikke, man kan censurere sig igennem den slags ting. Det afgørende må være et ønske om at beskytte offerets anonymitet, og kan vi finde veje til at gøre det, må det også være i orden, at man f.eks. kræver dørene lukket ved vidneforklaring. Jeg kan forstå på bemærknin-